

METODA WERONIKI SHERBORNE - **Własne spostrzeżenia z pracy w grupie integracyjnej**

Weronika Sherborn niewiele pisała o swojej pracy i metodzie. w Polsce dostępne są tylko dwa artykuły¹. Jej dorobek to przede wszystkim pokolenia wychowanych przez nią nauczycieli i terapeutów.

Metoda nawiązuje do najbardziej pierwotnego sposobu porozumiewania się jakim jest „język Ciała”. Często zapominamy o znaczeniu tej formy naszej komunikacji z innymi. Przez uświadomienie sobie jej wartości nasz kontakt emocjonalny staje się głębszy, bardziej żywy. W życiu codziennym rezygnujemy z emocjonalności, bliskości, miękkości. Nie lubimy wyrażać naszych uczuć i emocji.

Dzięki doświadczeniom z zajęć można nauczyć się cenić bliskość drugiego człowieka. Metoda Weroniki Sherborne ze względu na swoją naturalność i prostotę jest metodą uniwersalną.

Można ją stosować zarówno w pracy z dziećmi, jak i z osobami dorosłymi, z osobami o różnych zaburzeniach rozwojowych, a także z osobami o prawidłowym rozwoju. W. Sherborne rozumie swoją metodę jako podejście pedagogiczne, umożliwiające doświadczenie ruchu i kontaktu fizycznego, emocjonalnego i społecznego. w Polsce metoda ruchu rozwijającego została wprowadzona w latach 70-tych, kiedy to W. Sherborne wraz ze swoimi współpracownikami, Anną Leonard i Georgem Hillem prowadziła w naszym kraju szkolenie dla nauczycieli. Osobami , które jako pierwsze zaczęły stosować w Polsce Ruch Rozwijający Weroniki Sherborne były: Maria Przasnyska i Izabela Korsak. Pracowały one tą metodą z dziećmi z upośledzeniem umysłowym i z dziećmi autystycznymi.

Weronika Sherborne była uczennicą Rudolfa Labana i Ullman w Studio Sztuki Ruchu w Manchesterze. Tam doszła do wniosku, że wszystkie dzieci mają dwie podstawowe potrzeby.

Po pierwsze, pragną dobrze czuć się we własnym ciele (jak w domu), czyli umieć w pełni nad nim panować i „słuchać” własnego ciała. Po drugie, odczuwają potrzebę nawiązywania kontaktów z innymi. Wszystkie te potrzeby, dobry kontakt z własnym sobą i z innymi ludźmi jest możliwy dzięki dobremu nauczaniu ruchu.

Weronika Sherborne przy współpracy Rudolfa Labana opracowała metody pracy z dziećmi korygującymi zaburzenia i stymulujące rozwój (schemat 1).

ANALIZA RUCHU wg R. LABANA

W. Sherborne wykorzystywała do tego cechy ruchu R.Labana (schemat 2).

- W jaki sposób porusza się ciało?
- W którym kierunku porusza się ciało?
- Która część ciała porusza się *część* *czy* *czy*

całość góra tułów

czy czy czy

jedna część? dół? obwód ciała?

Czas trwania zajęć – 25 minut

Zajęcia prowadzi dwie osoby.

Zasadą pierwszą ogólną w ćwiczeniach W. Sherborne jest dobrowolność uczestnictwa.

- Prowadzący nawiązuje kontakt z każdym dzieckiem
- Prowadzący bierze udział w każdym ćwiczeniu
- Oszczędność ruchów (mówić ciałem)
- Nie ma rywalizacji i współzawodnictwa
- Każdy może osiągnąć sukces.

Charakterystyczne dla metody W. Sherborne są następujące zasady:

- ćwiczenia muszą być radosną zabawą dla dziecka
- początek zajęć, to ćwiczenia, które dają poczucie bezpieczeństwa i oparcia
- koniec zajęć zawsze ćwiczenia relaksacyjne
- uczenie używania siły i delikatności
- na przemienność ćwiczenia dynamiczne i relaksacyjne
- na przemienność roli dziecka (uległa, dominująca) uczciwość w użyciu siły
- utrzymywanie z dzieckiem kontaktu wzrokowego
- stymulacja aktywności dziecka (większość ćwiczeń na poziomie podłogi)
- stopniowe rozszerzanie kręgów doświadczeń społecznych.

W czasie trwania zajęć osoby prowadzące obowiązują:

- poczucie humoru
- stosowanie pochwał
- bez oceny i krytyki
- stopniowanie trudności
- bazowanie na mocnych stronach dziecka
- spontaniczność
- zawsze podejmowanie prób nawiązania kontaktu z dzieckiem.

Piotruś trafił do naszego przedszkola we wrześniu 2001 r. w czerwcu przyszła mama zapytać się o wolne miejsce w grupie 5-cio latków. Stwierdziła: „Mam dziecko opóźnione w rozwoju. Piotruś urodził się z podejrzeniem porażenia mózgowego. Leżał w inkubatorze, miał kłopoty z oddychaniem, był mało aktywny”. Jak wynika z relacji mamy otrzymywał antybiotyki. Miał kłopoty trawienne, źle spał. Jego rozwój ruchowy był opóźniony. Samodzielnie zaczął siadać około 14 miesiąca. Pewne samodzielne kroki zrobił w wieku 2 lat 2 miesięcy. Biegał w sposób specyficzny, machał bardzo szybko rączkami. Lewa nóżka przekrzywiła się do środka, co utrudniało mu poruszanie się i utrzymywanie równowagi. Często był podniecony bez widocznego powodu. Wtedy krzyczał, biegał, machał rączkami. Nie nawiązywał kontaktu wzrokowego.

W zajęciach prowadzonych metodą Weroniki Sherborn uczestniczył Piotruś, jego mama oraz starsza siostra Ewa. Chłopiec świetnie radził sobie w tunelu i wyczołgiwał się spod mamy. Śmiał się, gdy ćwiczenia sprawiały mu przyjemność. Ćwiczenia ruchu rozwijającego pozwoliły nawiązać kontakt z dzieckiem i dały szansę Piotrusiowi na nawiązanie kontaktu z innymi. Rodzicom pokazały jeszcze jedną drogę rehabilitacji przez

zabawę. Poprawa następowała stopniowo. Systematyczna i konsekwentna praca całej rodziny przyniosła oczekiwane efekty po kilku miesiącach pracy.

Ruch Rozwijający może pomóc dzieciom w dwóch głównych sferach rozwojowych:

- w rozwoju fizycznym
- w rozwoju osobowości.

Dzieci mają satysfakcję z własnych, nawet małych dokonań, korzystają z doświadczeń ruchowych, zaczynają się uśmiechać. Widać na ich buziach radość i zadowolenie. Rodzicom i rodzeństwu pozwala pomóc zrozumieć potrzeby dziecka

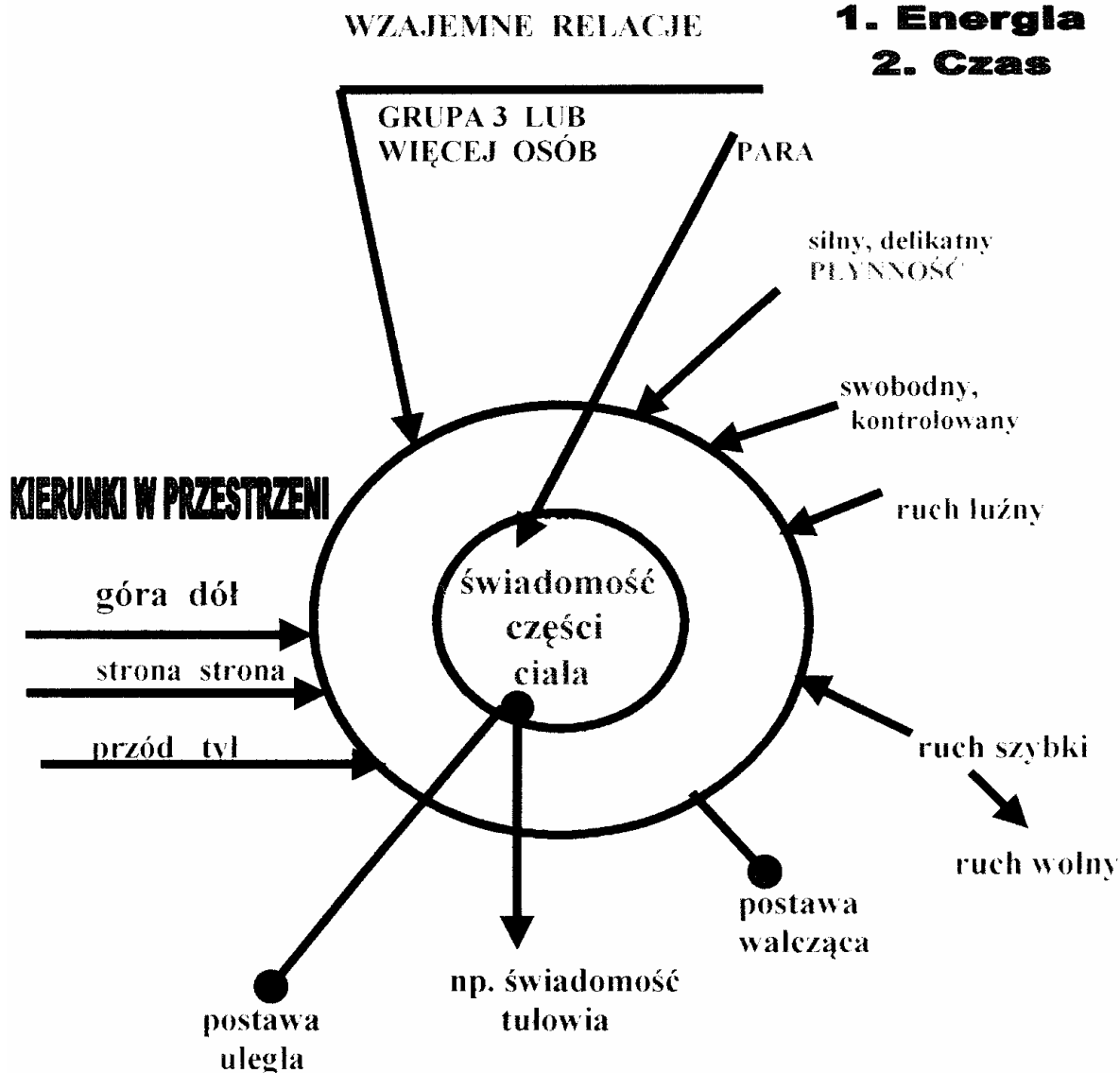
Z problemami, a jednocześnie przełamać bariery komunikowania się. Jednocześnie sam nauczyciel odczuwa satysfakcję z faktu, że jego praca z dzieckiem i jego rodziną daje dobre wyniki, choć nie przychodzą one od razu. Ćwiczenia Ruchu Rozwijającego są po prostu potrzebne dla lepszego i pełniejszego rozwoju jego wychowanków.

ANALIZA RUCHU

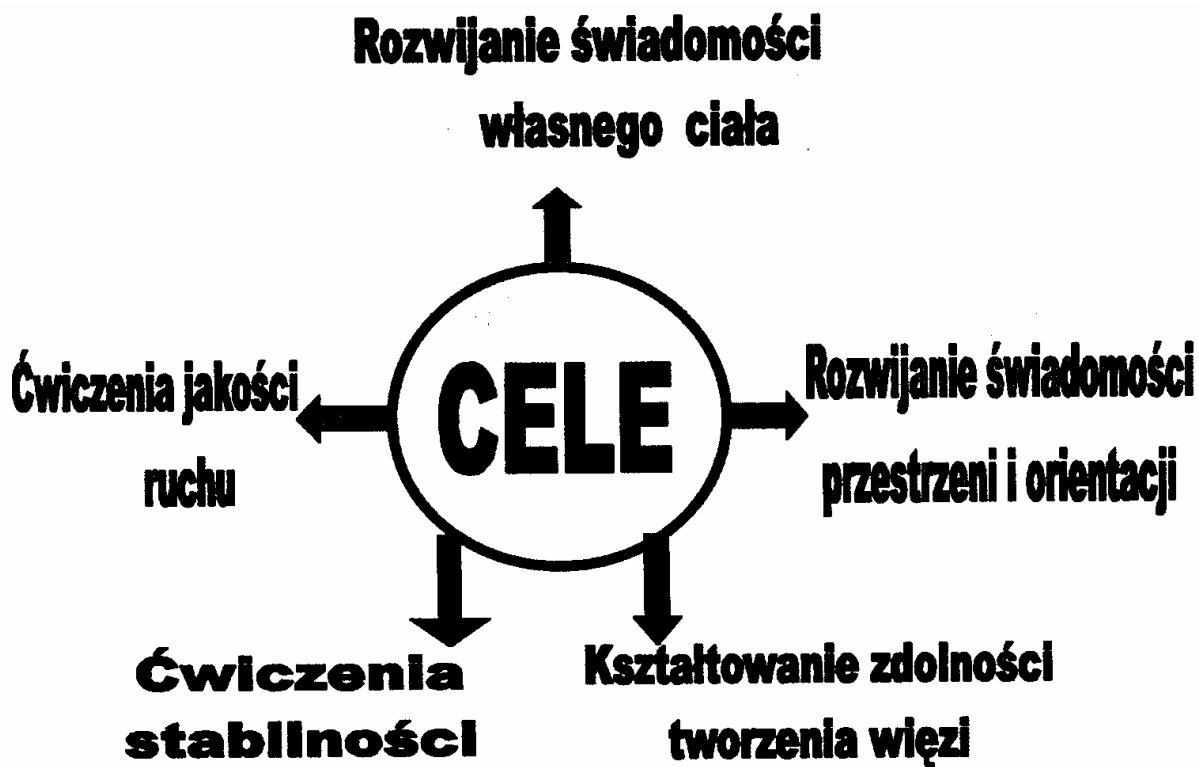
Cechy ruchu

1. Energia

2. Czas

Schemat 1.

Schemat 2.

Bibliografia:

1. ¹ Sherborne W. Ćwiczenia ruchowe dla dzieci głębiej upośledzonych umysłowo. Szkoła Specjalna 1983, nr 4. Sherborne W. (1984) Ćwiczenia ruchowe dla dzieci umysłowo niepełnosprawnych. W: Gałkowski T. (red) Dziecko autystyczne i jego rodzice. Poradnik Wychowawcy. Warszawa PTWZK
2. . Sherborne W. Ruch rozwijający dla dzieci. Warszawa 1997, Wydawnictwo Naukowe PWN